U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **J. S.**, zast. JUDr. Lukášem Michnou, LL.M., Ph.D., advokátem, se sídlem Myslbekova 11, Nový Jičín, adresa pro doručování: Vojtěšská 8, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2009, č. j. 57 Ca 108/2009 – 7,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou dne 11. 11. 2009 u Krajského soudu v Brně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje (žalovaného) ze dne 7. 10. 2009, č. j. KUZL 21813/2009, sp. zn. KUSP 21813/2009 SZD-DSP-Ji, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (správního orgánu prvního stupně) ze dne 6. 3. 2009, č. j. MěÚVM 04608/2009. Správní orgán prvního stupně v uvedeném rozhodnutí zamítl žádost žalobkyně o poskytnutí II. (vyššího) stupně mimořádných výhod pro těžce zdravotně postižené občany. Žalobkyně namítala, že správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Vyjádřila dále přesvědčení, že došlo k porušení § 50 odst. 1 a 2 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí spokojil s pouhým odkazem na vyjádření posudkového lékaře, resp. posudkové komise MPSV, aniž by se jakkoli vypořádal se zcela zásadními rozpory, které existují mezi těmito posudky a ostatním obsahem správního spisu. Takovéto správní rozhodnutí je podle žalobkyně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně namítala rovněž nesprávnou aplikaci § 86 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení a bodů 2 a 3 přílohy č. 2 vyhlášky č. 182/1991 Sb.

Krajský soud v Brně rozhodl shora označeným, kasační stížností napadeným usnesením tak, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného se odmítá a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Poukázal na znění § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., podle kterého jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým podle § 34 odst. 1 písm. a) až e) téhož zákona. Krajský soud s ohledem na povahu napadeného správního rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba je v dané věci nepřípustná, přičemž zjištěný nedostatek je neodstranitelný. Ze soudního přezkumu jsou totiž mimo jiné vyloučena rozhodnutí o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým. Platí pak, že ze soudního přezkumu jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon [§ 70 písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.)]. Z uvedených důvodů proto krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť jde o návrh podle tohoto zákona nepřípustný, když se stěžovatelka domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkumu vyloučeno [§ 68 písm. e) s. ř. s.].

Proti tomuto usnesení žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala kasační stížnost prostřednictvím jí ustanoveného advokáta Českou advokátní komorou. Vyslovila přesvědčení, že vzhledem ke skutečnosti, že byla v minulém režimu pronásledována politicky ze strany závodních lékařů a jejího bývalého zaměstnavatele (České dráhy), a že její žaloba byla odmítnuta s odkazem na zákon č. 114/1988 Sb., který nese ve svém názvu slovo „socialistický“, jde v jejím případě o pokračující politickou perzekuci její osoby. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu předložil k rozhodnutí se stanoviskem, že není podána včas.

Ze spisu Krajského soudu v Brně vyplývá, že napadené usnesení tohoto soudu, v němž byla stěžovatelka poučena o možnosti podání kasační stížnosti do dvou týdnů ode dne jeho doručení, byl stěžovatelce doručen - jak vyplývá ze záznamu na doručence - dne 13. 1. 2010.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem doručení), byla v projednávané věci středa 13. 1. 2010 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti byla potom středa 27. 1. 2010. Tento den se totiž svým označením – středa – shoduje s označením dne, jenž určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohla být kasační stížnost podána s účinky zachování lhůty.

Podle otisku poštovního razítka na obálce byla kasační stížnost předána k poštovní přepravě dne 4. 3. 2010. Stalo se tak až po marném uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, která skončila ve středu 27. 1. 2010. Ostatně opožděnost podání kasační stížnosti je patrna i z data jejího sepsání – dne 3. 3. 2010. Na kasační stížnosti je jako den jejího sepsání sice uvedeno 3. 4. 2010, jde však zcela jednoznačně o chybu v psaní, neboť tento den podle názoru Nejvyššího správního soudu kasační stížnost sepsána být nemohla, když prezenční razítko krajského soudu otisknuté na kasační stížnosti nese datum 5. 3. 2010 a kasační stížnost byla předána k poštovní přepravě dne 4. 3. 2010. Nejvyšší správní soud proto vychází z toho, že stěžovatelka se zmýlila v označení měsíce a kasační stížnost byla ve skutečnosti sepsána dne 3. 3. 2010. Tato skutečnost však na závěru o opožděnosti kasační stížnosti nemůže ničeho změnit. Nezbývá tudíž než konstatovat, že lhůta pro podání kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou odmítnout, aniž by se mohl zabývat její věcnou důvodností.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu